

[Christophersen]

politiske og økonomiske fremtid som, hvad der tidligere prægede Mellemøsten.

På den baggrund finder jeg også, at udenrigsministerens udtalelser om intervention i Afrika og om de vesteuropæiske landes holdning til det og deres eventuelle deltagelse var ukloge. Jeg mener i det hele taget, at regeringen i meget højere grad skulle interessere sig for, hvorledes Vesteuropa og den vestlige verden på en fornuftig måde kan møde den helt klare udfordring, der ligger til den politiske stabilitet hos os selv og i verden som helhed.

Det får mig til at sige til regeringen, at efter vores opfattelse må en af konsekvenserne af dette naturligtvis være, at vi nu helhjertet er med til at styrke NATOs beredskab, og det siger også noget om, hvad det er for ting, der må stå på dagsordenen, når vi inden så vældig mange måneder skal til at snakke om en forlængelse af det nuværende forsvarsforlig; så vi er simpelt hen nødt til at vurdere vores beredskabsbehov på baggrund af det, som foregår i disse måneder i Afrika, og den almindelige internationale situation.

Det fører så naturligt over på EF: hvilken rolle har dette samarbejde? Har det overhovedet en rolle i denne sammenhæng, eller er det bare noget økonomisk? For selvfølgelig har det også en rolle i den politiske sammenhæng. EF-samarbejdet er med til at skabe politisk stabilitet i Europa, og det er en afgørende forudsætning for, at Europa kan komme ud af sine økonomiske problemer. At samarbejdet spiller også denne rolle, har man jo erkendt, idet man jo stadig udvider det ikke-traktatlige samarbejde og også går ind i drøftelser af mere politiske og sikkerhedspolitiske problemer, og det finder vi er fornuftigt. På den baggrund finder vi også, det er rigtigt, at de optagelsesforhandlinger, der skal finde sted mellem 3 sydeuropæiske lande og Fællesskabet gennemføres hurtigt og i en positiv ånd, ligesom vi finder det naturligt, at man nu diskuterer, hvordan kontakten til Sverige og Norge kan udbygges.

Den betydning, EF har, kan desuden blive styrket af det, som skal ske ved det direkte valg. Vi deltager jo ikke i det samarbejde bare for samarbejdets egen skyld, og vi skal ikke samarbejde om alle mulige forskellige ting, bare fordi vi så er flere om det. Men der er nogle helt vitale områder, hvor vi ikke kan løse problemerne selv eller kun meget

dårligt, og dér har vi brug for et stærkere samarbejde end det nuværende; vi har brug for en større dynamik i det samarbejde. Dér har Fællesskabet et afgørende behov for, at der er en faktor, som sammen med Kommissionen kan presse Ministerrådet og dermed enkeltlandene frem til nogle mere vidtrækkende og hurtige beslutninger, end vi har oplevet i de senere år. Det er derved, det direkte valg til Parlamentet selvfølgelig får sin betydning. Det giver eller kan give Parlamentet en stærkere rolle i den beslutningsproces, som i øjeblikket går alt for trægt.

Jeg har ønsket at understrege disse synspunkter vedrørende de internationale problemer, for vi taler for lidt om det. I de kommende år tror jeg de vil blive langt mere afgørende, end de har været i den periode, hvor det først og fremmest var afspænding og tilpasning til Fællesskabet osv., der optog os.

Så er der situationen herhjemme, og om den folketingssamling, som nu slutter, må jeg sige, at det har været en mærkelig samling, en utilfredsstillende samling, på mange måder en utilstedelig dårlig. For vel har der været mange forskellige lovforslag, der har været ting, der har været mere populære end andre, og der har været enkeltproblemer, som har optaget folketingsudvalgene, men det karakteristiske ved folketingssamlingen har jo været, at alle de svære problemer er blevet udskudt og stadig er blevet udskudt, sådan at når vi nu tager hjem, ligger de uløste foran os, og så står befolkningen og erhvervslivet med en række ubesvarede spørgsmål. Først blev de udskudt til efter kommunalvalget. Senere viste det sig, at det måske kun var en skinbegrundelse, for så blev problemerne igen udskudt, og så var den virkelige årsag måske også, at der i regeringen selv er en tøven og en usikkerhed over for, hvordan man skal gribe tingene an.

Da man så endelig kom med noget, var det jo ikke rigtig noget, der kunne bruges politisk; det var tværtimod noget meget urealistisk. Hermed tænker jeg selvfølgelig på redegørelserne om skattereform og om langsigtet boligpolitik. Det har vi haft en stor debat om her i folketinget, så jeg skal ikke gå i enkeltheder med det, men bare sige, at sådan som vi opfatter de to udspil, hvis vi ser væk fra det tekniske – det er ikke særlig godt, men det kan man altid rette – og ser på